

havde han slet ikke berørt; han havde overhovedet ikke krævet Genansættelse ved Bladet; det er noget, han senere har fundet paa. Men altsaa, det kunde han for saa vidt nok tænke sig. Saa skal jeg, sagde jeg, telefonere til „Social-Demokraten“, jeg har ingen direkte Magt dér i Øjeblikket, men jeg skal telefonere til Redaktøren. — Og det gjorde jeg straks. Jeg telefonerede, medens Wulff sad i Kontoret, til Redaktør Marinus Kristensen og sagde til ham, at Wulff, der var kommet hjem fra Udlandet, havde søgt mig og klaget sin Nød, han var paa fuldstændig bar Bund, uden Subsistensmidler, og om Redaktør Kristensen troede — jeg vidste, at paa Bladet var der ingen Plads ledig, der var ogsaa kommet nye Medarbejdere i den senere Tid —, at der i Udlandet kunde være en Korrespondentplads ledig. Det tvivlede han i høj Grad om, men han gik dog ind paa at tale med Wulff, og der blev igennem mig truffet en Aftale om, at den næste Formiddag, jeg tror ved 2-Tiden, skulde Marius Wulff telefonere til Redaktør Kristensen, om der var en saadan Stilling. Det er senere af Redaktør Kristensen sagt mig, at denne Samtale ikke førte til noget Resultat.

Samtalen i Socialministeriet den 12. November endte saa med, at Marius Wulff erklærede, at han vilde gaa hjem og skrive en Ansøgning om en Stilling i Pressebureauet eller en anden Stilling under Udenrigsministeriet og komme op til mig og bede mig om at vedlægge en anbefaling. Der var under denne Samtale — det maa jeg indskyde, jeg anser det for øvrigt for ganske uforment — fra vedkommende Mands Side ikke Tale om *Antydning* af Pres eller Trusel eller noget saadant. Enhver kan sige sig selv, at havde der været blot Gran af Antydning deraf, var han øjeblikkelig blevet vist ud. Man har bebrejdet mig Godhjertethed, men at jeg er Idiot, vil dog vel ingen antage efter min 30—35-aarige Deltagelse i det offentlige Liv. Der var ikke Gnist af det, selvfølgelig, ellers var han blevet sat ud med det samme.

Dagen efter kom han saa med en maskinskrevne Ansøgning. Jeg sad og var meget stærkt optaget af ministerielt Arbejde og havde altsaa ikke Tid til at tale med ham, men jeg lod den maskinskrevne Ansøgning bringe ind til mig af Budet, læste den igennem, saa, at der stod Tale om en Stilling i Pressebureauet eller en anden Stilling. Jeg skrev saa en Anbefaling, der nøjagtig holdt sig dertil, og tænkte naturligvis derved paa en anden Stilling, ved Oversættelsesarbejde eller en Kontorist-

plads i Buenos Aires, Lissabon, eller hvor det nu kunde være. (Munterhed). Ja, ja, det var nu min Tanke, det finder De maaske morsomt. Jeg troede, at en saadan Stilling vilde være til stor Gavn for en Mand, der stod subsistensløs.

Jeg tænker, at ærede Medlemmer, kender ikke saa lidt til Anbefalinger, jeg ved i alt Fald ovre fra Ministeriet, at der har jeg i den korte Tid, jeg har været Minister, faaet mangfoldige Andragender og Henvendelser om Pladser og i mangfoldige Tilfælde vedlagt med Anbefalinger, ogsaa fra mange ærede Rigsdagsmænd af alle Partier, og jeg tvivler ikke om, at baade disse Anbefalinger i Almindelighed og navnlig ganske sikkert altid, naar de er kommet fra Rigsdagsmænd, er baade velmente og velbegrundede. Man har da ogsaa haft Eksempler paa, at der slet ikke kunde være Tale om at tage Hensyn til saadanne Anbefalinger. Jeg ved godt, at man som Rigsdagsmand bestormes — jeg har i mit ikke saa korte offentlige Liv været Genstand for Henvendelser fra Tusinder af Mennesker, som vilde have Anbefalinger, og jeg har altid været meget forsigtig og tilbageholdende i saadanne Tilfælde, enten fordi jeg ikke kendte vedkommende eller ikke kendte ham tilstrækkeligt, eller fordi jeg kendte ham tilstrækkelig godt! Vi havde i Sommer en Plads ledig ved Blindeinstituttet. Det var en ganske jævn lille Plads som Portner, der var omtrent 100 Ansøgere, og for flere af disse var der Anbefalinger ogsaa fra Rigsdagsmænd af forskellige Partier. Men disse Anbefalinger kunde der ikke tages Hensyn til, og efter nøje Undersøgelse af alle Ansøgere viste det sig, at den, som baade efter Bestyrelsens og efter min Mening var den bedste, ikke havde nogen Anbefaling fra Rigsdagen. Jeg siger det kun for at vise, at en Anbefaling er selvfølgelig ikke det samme som en Ansættelse, en Anbefaling er en Henstilling til vedkommende Myndighed, som ansætter, om ogsaa at tage denne Mand under velvillig Overvejelse og saa naturligvis nøje undersøge hans Kvalifikationer og sammenligne ham og hans Kvalifikationer med de andre mulige Ansøgere. Hvis der var blevet noget ud af det, vilde jeg personlig have talt med Udenrigsministeren eller med en af Embedsmændene deroppe og sagt ganske lige ud, hvad jeg mente, den Mand kunde egne sig til, og hvad han ikke kunde egne sig til.

En 3—4 Dage efter, at jeg altsaa havde vedlagt hans maskinskrevne Ansøgning om en saadan Stilling under Presse-